natuke reisima. Ime, mis suur hulkumise himu korraga selle noormehe sisse oli tekkinud. Enne 'p olnud ta sest juttugi teinud. Tahtis ta ehk Liisa eest pakku minna? Näitis, nagu oleks see nii. — „Aga pa=pa=pai Ka=Ka=Karla," kogeldas Kai, selle kaugekaelse koljati ell ema — „ku=ku=kuidas su=su=sull nüüd nii im=im=imelikud möt=möt=möted on?" — Üsna wäsimus kippus peale, Kaie kogeldamist pealt kuuldes. Muud kuulda ei saanud, kui kukukuk ja kakakak ja mötmötmöt, — Karlalgi tõusid ihukarwad püsti — kartes, weel enam imimimesi ja Kaka=karlasid kuulda saawad, pistis jooksu, otsekohe tua uksest wälja küla tänawa poole, seal, oh õnnetus! kolises otse=kohe oma tulewase ämma, selle üheksilmaga Anu selga, nii et mõlemad õige kenaste murule maha kullerdasid. Aunpaklikult aitas Karla wanamoori maast üles, teretas ja ruttas siis Rau=talu poole, seal Liisaga Jumalaga jätma, kuna Liisa ema teda oma ainuma silmaga taga wahtis, oma ette ümisetes: „Oota aga, pois, kui sa mulle wäimeheks saanud, küll siis sind tantsima pa=neme!"

Liisa juures leidis Kaarel kauni seltsi neiusid eest — kõik kallid kadedad sõbrad — enam ehk wähem ilusad, enam ehk wähem rikkad, aga kade=duse poolest kõik ühel meelel. Sell' silmapilgul

naad jõid kohwi. See kallis Türklaste märjuke oli aega mööda teed leidnud Rau=talusse. Pime kana leiab ju ka tera! Et enne lõunat pajas kõrti keedetud ja pärast lõunat kohw seal sees audus, mis sest wiga — Rau=Liisa armastas wäga iga uut moodi tähel panna. Linnas ta oli õppinud, kui seal õmbluskoolis oli peeneid pisteid õppimas, pärast lõunat wahest ka kohwi ehk „kaffee" jooma. Tõmbasid poisid külas sigari jumisi ehk paberi torusid, miks mitte siis tüdrukud ei tohtinud kohwist ennast rõemustada. — Nii olid siis see=kord Liisa juures kous — Põrkja=Anni, nagu ikka unes seelikus ja wana määrind sitsi jakkis, Sulbi=Tiiu, õiges toredas linna moodi kleitis, aga junksed natuke sagris peas, Worsti=Polli oma uhke waatamisega ja räbalas põllega ja wii=maks Pardi=Leenu, kell' alati rätik ümber pea oli mässitud, sest et ühe raske haiguse järel kõik junkseid peast oli kautanud.

Nii istusid siis need wiis tüdrukud parajast kohwilaual, kui Kaarel sisse astus. Suure kisaga teretasid teised teda, muud kui Liisa oli wait ja tegi nägu, nagu oleks tema kõige suurema tarkuse pärast mõtetes. Nagu tema kiuste katsus Tiiu seda lah=kem olla. „Kuidas Karla nüüd seia juhtub, kus meie praegu temast räägisime," ütles ta salalikult; „Liisa tõutas sind enam silma ees sallidagi."